

Mary McNear

*Een zomer in
Butternut*

Deel 2 van de *Butternut*-serie

ISBN 978-90-225-8211-4
ISBN 978-94-023-0982-9 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Butternut Summer*
Oorspronkelijke uitgever: William Morrow, an imprint of Harper-
Collins Publishers
Vertaling: Nellie Keukelaar
Omslagontwerp: Guter Punkt, München
Omslagbeeld: Thinkstock en Shutterstock
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2014 Mary McNear
Nederlandse vertaling © 2017 Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit is een roman. Personages, voorvallen en gesprekken zijn door de auteur verzonnen en moeten niet als werkelijkheid worden opgevat. Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen, levende en/of overleden personen berust louter op toeval.

Voor David

1

Toen Daisy Keegan die ochtend het schelle, gierende geluid uit de motor van haar moeders pick-uptruck hoorde komen, deed ze wat haar moeder haar had geleerd om in zulke situaties te doen: ze zette de radio harder. Zo, probleem opgelost. Als ze het geluid niet hoorde, bestond het ook niet. Zo eenvoudig was het.

Alleen hielp dat niet. Het geluid werd verdorie harder. Ze zette de radio voluit, maar hoorde het nog steeds. ‘Nee, hè,’ mompelde Daisy. Niet vandaag. Ze keek op het dashboard-klokje. Ze had precies een half uur om thuis te komen, de pick-uptruck uit te laden (die lag vol met spullen voor het restaurant die ze die ochtend bij de groothandel in Ely had gekocht) en zich om te kleden, zodat ze iets fatsoenlijks aan zou hebben voor de lunch met haar ouders.

De lunch met haar ouders, dacht ze, terwijl ze verwoede pogingen deed om het feit te negeren dat de motor steeds meer herrie maakte. Wat een bizar idee. Niet voor iedereen uiteraard, maar wel voor haar. Daisy kon zich namelijk niet herinneren dat ze ooit, in al die eenentwintig jaar van haar leven, met beide ouders tegelijk had geluncht. En misschien,

vertelde haar onderbewustzijn haar nu, was daar een zeer goede reden voor.

Een schrikbarende nieuwe ontwikkeling onderbrak haar gedachten. De pick-uptruck reed steeds langzamer. Ze trapte het gaspedaal in, maar het haalde niets uit. Ze keek in de achteruitkijkspiegel. Gelukkig reed er niemand achter haar. Er was weinig verkeer op de provinciale weg die ze vanuit Ely had genomen omdat dit een kortere route was. Ze kon hier niet blijven rijden, niet als de truck er straks mee zou ophouden.

Denk na, Daisy, denk na. Ruim een kilometer verderop, net buiten Winton, was een garage. Met een beetje geluk – en ze vond dat ze daar wel recht op had – zou de wagen dat halen. En misschien, met nog wat meer geluk, kon ze iemand zover krijgen om de motor te repareren terwijl ze wachtte of, als daar geen tijd voor was, het probleem provisorisch op te lossen, zodat ze thuis kon komen. Ze zou dan waarschijnlijk geen tijd meer hebben om de truck uit te laden of zich om te kleden, maar misschien had ze net genoeg tijd om een parkeerplek in Main Street te vinden, Pearl's binnen te rennen, bij haar ouders aan tafel te gaan zitten, lief te glimlachen en iets te zeggen in de trant van 'dit zouden we vaker moeten doen'.

Nee, dat zou ze niet zeggen, besloot ze toen ze de provinciale weg verliet, een straat insloeg en het bord WINTON, UNINCORPORATED passeerde. Sarcasme was niet haar stijl. In plaats daarvan zou ze iets zeggen als 'dit hadden we veel eerder moeten doen' of 'ik weet dat we dit nog nooit hebben gedaan, maar misschien kunnen we dit vaker doen, er een traditie van maken...'

Daisy was nog steeds mogelijke openingszinnen aan het oefenen toen ze bij de garage aankwam. De pick-uptruck kroop nu bijna vooruit en de motor gierde zo luid dat er een man uit het kantoor kwam om poolhoogte te nemen. Daisy zette de radio zachter, draaide het raam open en deinsde meteen terug voor

de vlaag hete lucht, die het direct won van de zwakke airconditioning in de auto.

‘Dat klinkt niet best,’ zei hij met een vriendelijke glimlach toen hij naar het raam aan de bestuurderskant toe liep. Hij was jong en blond, en droeg een honkbalpet.

‘Het is ook niet goed,’ beaamde Daisy. ‘Ik verlies ook vermogen. Zou je er even naar kunnen kijken?’ Zeg alsjeblieft ja.

‘Nee,’ zei hij, ‘ik ben geen monteur.’ Toen voegde hij eraan toe: ‘Maar Will is dat wel.’ Hij gebaarde met zijn kin in de richting van de werkplaats. ‘Heb je haast?’

Daisy knikte fel. ‘Ik heb ontzettende haast.’

‘Nou, waar wachten we dan nog op?’ zei hij. Hij schonk haar opnieuw een vriendelijke glimlach en gebaarde dat ze uit de auto moest komen. ‘Laat de motor maar draaien. Ik regel het verder wel. Je kunt in het kantoor, uit de hitte, wachten als je wilt.’

‘Bedankt,’ zei Daisy. Ze deed het portier open en stapte uit.

‘Jij bent toch Daisy?’ vroeg hij, terwijl hij achter het stuur ging zitten.

‘Dat klopt,’ zei Daisy. Ze besefte dat hij haar vaag bekend voorkwam, al wist ze niet waar ze hem van kende.

‘Middelbare school,’ zei hij als antwoord op de vraag die ze niet had gesteld, en hij trok het portier achter zich dicht. ‘Ik zat een paar jaar boven je.’

‘O,’ zei Daisy, die hem nu kon plaatsens, maar zich suf piekerde hoe hij heette.

‘Jason,’ zei hij, ‘Jason Weber.’ Hij glimlachte weer en reed de nog steeds gierende truck de werkplaats in.

Jason, dacht ze, toen ze over een stoep liep die zo gloeiend heet was dat ze het door de zolen van haar rubberen sneakers heen voelde. Ja, ze wist het weer. Daisy’s woonplaats Butternut, in Minnesota, acht kilometer hiervandaan, was zo klein dat daar geen middelbare school was. In plaats daarvan was er een gemeenschappelijke middelbare school met vier andere plaatsen

uit de regio, waarvan Winton er een was. Ze probeerde zich te herinneren hoe Jason er toen uit had gezien, maar ze had slechts een vaag beeld van hem. Ze zagen elkaar niet buiten school. Maar ja, doordat ze haar cijfergemiddelde hoog wilde houden en in het schoolvolleybalteam zat, had Daisy ook amper een sociaal leven gehad.

Ze trok de glazen deur naar het kantoor open en stapte de airconditioned koelte binnen. Ze ging op een metalen klapstoel zitten, sloeg haar benen over elkaar en probeerde te doen of ze kalm was. Dat gaf ze echter vlug op en ze begon door het kleine vertrek te ijsberen, bleef alleen staan toen een wandkalender haar aandacht trok. De kalender was een relatiegeschenk van een bedrijf dat motoronderdelen leverde, maar het blonde fotomodel in bikini bij de maand juni zag er niet uit alsof ze het verschil wist tussen een wisselstroomdynamo en een carburateur. Daisy boog zich er dichter naartoe, fronste haar wenkbrauwen en vroeg zich af of het glanzende lichaam van het fotomodel het gevolg was van een bruiningsspray of dat ze ouderwets in de zon had liggen bakken, wat huidkanker kon veroorzaken. Het eerste, besloot ze, terwijl ze aan haar eigen onnatuurlijk bleke huid dacht. Het was onmogelijk om zo'n kleur op natuurlijke wijze te verkrijgen. En, afgaand op de foto, was haar huidskleur niet het enige wat niet puur natuur was. Echt, dacht Daisy toen ze zich nog verder naar voren boog, deze kalender zou je eerder in de wachtkamer van een plastisch chirurg verwachten dan in het kantoor van een garage. Haar afkeur was echter vermengd met nieuwsgierigheid, en ze sloeg de kalender net om naar de maand juli toen Jason het kantoor binnen stapte.

‘O, hoi,’ zei ze, terwijl ze de pagina losliet en geschrokken een stap naar achteren deed. Jason leek niet te merken waar ze mee bezig was geweest.

‘Tjonge, zou het nog warmer kunnen worden?’ vroeg hij, en hij trok de deur achter zich dicht. ‘En het is pas begin juni.’

‘Het is inderdaad warm,’ beaamde Daisy.

‘Will kijkt naar de motor,’ zei Jason, die door het vertrek liep en op de rand van een staalgrijs bureau ging zitten waar hoge stapels papieren op lagen.

‘Heeft hij gezegd hoe lang de reparatie gaat duren?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, maar dat weet hij zodra hij ontdekt heeft wat er mis is.’

‘Het zal toch wel zo gebeurd zijn?’ vroeg ze, waarbij ze een blik op haar horloge wierp en een nieuwe vlag van paniek probeerde te onderdrukken. Ze had nog een kwartier om bij haar lunchafspraak te komen.

‘Het kan snel gaan,’ zei Jason. ‘Dat hangt ervan af wat het probleem is, of er een nieuw onderdeel in moet en of we dat onderdeel op voorraad hebben.’

‘Kan ik... Mag ik zelf gaan kijken?’

‘Natuurlijk,’ zei hij schouderophalend. ‘Dat vindt Will niet erg. Je kent Will Hughes toch nog wel? Die zat ook bij ons op de middelbare school.’

Ze dacht even na. ‘Niet echt,’ zei ze. ‘Maar de naam klinkt bekend.’ Ze liep net het kantoor uit toen Jason vroeg: ‘Jouw moeder heeft toch dat koffietentje in Butternut? Pearl’s?’

Daisy draaide zich om en knikte. Haar beleefdheid won het van haar ongeduld. ‘Dat klopt.’

‘De lekkerste bosbessenpannenkoeken die ik ooit heb gegeten,’ zei Jason wat weemoedig.

‘Ik weet het. Daar staat Pearl’s om bekend,’ zei Daisy. En daar hoor ik nu, midden in de lunchdrukte, aan een tafeltje te zitten.

Ze schonk Jason een vlugge glimlach, liep het kantoor uit en stapte in het verblindende zonlicht. Ze liep om de garage heen naar de werkplaats en ging naar binnen, knipperde met haar ogen om te wennen aan het betrekkelijke donker daar. Het was er verrassend koel en het rook er lekker naar motorolie, rubber en vochtig cement.

Toen haar ogen aan het donker gewend waren, zag ze een jongeman – waarschijnlijk Will – voor haar pick-uptruck staan. De motorkap stond omhoog en hij rommelde met een of andere moersleutel aan de motor.

‘Will?’ zei ze, toen ze dichterbij kwam.

Hij keek op en knikte en Daisy voelde iets van herkenning. Het bleek dat ze zich Will inderdaad herinnerde. Bijna beter dan ze wilde toegeven. Op de middelbare school was hij volgens Daisy en haar vriendinnen een slechte jongen. (Niet dat een jongen heel slecht hoefde te zijn om van hen dat predicaat te krijgen. Vanuit hun positie in de leerlingenraad gezien was iedereen die wel eens spijbelde of moest nablijven slecht.) In haar onschuld had Daisy Will echter net anders gevonden, net gevaarlijk genoeg om aantrekkelijk te zijn, van een veilige afstand dan. Nu ze naar hem keek, zag ze voor zich hoe hij toen was geweest, samen met zijn vrienden op de tribune bij het footballveld met een sigaret in zijn mond.

‘Hoi,’ zei ze opeens verlegen. ‘Jason zei dat ik hier mocht komen kijken.’

Will wierp opnieuw een blik op haar. Als hij haar al herkende, was dat niet aan zijn gezicht te zien. Daisy kwam wat dichterbij. Ze vond hem veranderd. Op de middelbare school was zijn donkere haar langer geweest, lang genoeg om in zijn nek te hangen, maar nu was het kort, heel kort, waardoor zijn grote goudbruine ogen nog meer opvielen. Ze zag hoe hij met zijn zongebruinde pols over zijn zongebruinde voorhoofd veegde.

‘Weet je al wat er met de motor is?’ vroeg ze, en ze bleef staan. Ze lette erop ongeveer een meter afstand te bewaren.

‘Dat weet ik inderdaad,’ zei hij, en hij pakte een vettige doek om zijn handen aan af te vegen. Hij droeg niet zo’n overall die monteurs doorgaans dragen. In plaats daarvan had hij een t-shirt en een spijkerbroek aan, en toen hij de doek wilde neerleggen, kwam de stof van zijn t-shirt strak over zijn

schouders te staan. Het waren mooie schouders, dacht Daisy. Ze schudde haar hoofd, probeerde die gedachte te verdrijven. Ze moest zich concentreren.

‘Je ventilatorriem is gebroken,’ zei Will. ‘Die moet vervangen worden.’

‘Kan dat nu?’

‘Hmm.’

‘Hoe lang duurt dat?’

‘Vijf tot tien minuten.’

‘Zo lang?’ vroeg Daisy paniekerig.

‘Dat is behoorlijk snel, hoor,’ zei hij, terwijl hij een paar handschoenen aantrok. ‘In mijn wereld dan.’

Daisy keek op haar horloge. Ze ging het echt niet redden om op tijd te komen en dus bleef er maar één optie over: de lunch afzeggen. Ze liep een eindje weg van Will en de pickuptruck, haalde haar telefoon uit haar zak en zette die aan. Er gebeurde niets. Ze probeerde het opnieuw. Weer niets. Ze keek er vol ongeloof naar. Kon het zijn dat ze vergeten was het ding op te laden? Ja, dat was heel goed mogelijk, zeker als je bedacht hoe haar dag tot nu toe was verlopen. In een voor haar doen ongekende vlaag van woede, smeed ze de telefoon met veel kabaal op een werktafel vlakbij neer. Will hield op met wat hij aan haar motor aan het doen was en keek naar haar.

‘De accu is leeg,’ mompelde ze, wijzend naar haar telefoon op de werktafel.

‘Dit zal waarschijnlijk niet helpen,’ zei hij vriendelijk, en Daisy merkte dat ze bloosde. Ze misdroeg zich en dat wist ze.

Ze liep berouwwol naar Will toe. ‘Ik weet dat dit niets uithaalt.’

‘Je mag van Jason heus wel de telefoon op kantoor gebruiken,’ zei hij zonder op te kijken van de motor.

Ze dacht even na, maar besloot geen gebruik te maken van het aanbod. Haar vaders mobiele nummer, dat ze nog niet uit

haar hoofd kende, zat in de bellijst van haar telefoon. Dat betekende dat ze haar moeder moest bellen. En als Daisy dat deed, wat moest ze dan precies tegen haar zeggen? Haar moeder wist niet eens dat Daisy deze lunch geregeld had. En Daisy wist niet of ze dapper genoeg was het haar te vertellen.

Ze zuchtte en schudde haar hoofd. ‘Nee, laat maar. Ik hoef de telefoon op kantoor niet te gebruiken. En bedankt voor het vervangen van de ventilatorriem. Ik weet zeker dat je zo snel mogelijk werkt.’ Toen ze dichterbij hem kwam, voegde ze eraan toe: ‘Het punt is alleen... dat ik nu te laat kom voor mijn lunchafspraak. Het is heel belangrijk dat ik daar op tijd ben.’

‘O ja?’ zei Will, die weer naar haar keek. ‘Is het een of andere dure zakenlunch?’ vroeg hij, waarbij zijn ogen, die gemuseerd en sceptisch keken, van haar verbleekte Minnesota Twins-T-shirt naar haar afgeknipte korte spijkerbroek en afgetrapte All Stars gleden, waarvan bij de ene sneaker de veter niet eens gestrikt was.

‘Nee, zoiets is het niet,’ zei Daisy, die opnieuw bloosde. ‘Maar het is wel belangrijk. Het is een soort... familiereünie.’ Zou je het zo kunnen noemen, vroeg ze zich gespannen af. En toen, waarom snapte ze zelf ook niet, besloot ze het aan Will te vertellen, hoewel die zijn aandacht weer op de motor van de auto gericht hield.

‘Nou ja, het is geen echte familiereünie,’ zei ze, waarbij ze een pluk roodblond haar uit haar gezicht wegstreek, ‘het is meer een thuiskomst, voor mijn vader in elk geval.’

Hij wierp een vluchtige blik op haar, net lang genoeg om te laten blijken dat hij luisterde.

‘Mijn vader heeft mijn moeder achttien jaar geleden in de steek gelaten,’ vervolgde ze. ‘Een jaar geleden zocht hij weer contact met me. Hij kwam naar Minneapolis – daar zit ik op de universiteit – en we zijn koffie wezen drinken. Ik had hem sinds mijn derde niet meer gezien, maar toen ik hem weer

ontmoette, klikte het meteen. Hij leek me een aardige vent. Hij is ook aardig.'

Will keek haar aan. Ze had nu zijn volle aandacht. 'Een aardige vent die ervandoor ging?' vroeg hij. 'En niet terugkwam?' Hij keek nu niet meer geamuseerd en sceptisch, alleen sceptisch.

'Ja, ik weet het,' zei Daisy. 'En daar heb ik heus wel moeite mee gehad. Aanvankelijk was ik ontzettend kwaad op hem.' Ze schudde haar hoofd bij de herinnering aan hun eerste ontmoeting. 'In bepaalde opzichten ben ik nog steeds boos op hem, maar weet je? Ik was ook nieuwsgierig naar hem. En laten we eerlijk wezen, wie zou dat niet zijn?'

Will haalde alleen zijn schouders op, alsof hij wilde aangeven dat hij dat niet zou zijn. Dat zei hij echter niet. In plaats daarvan sleutelde hij verder aan haar motor.

'Maar goed,' sprak Daisy verder, 'het afgelopen jaar heb ik hem leren kennen en ik besepte dat hij veranderd is, ten goede. Hij is niet meer dezelfde man als toen hij wegging. En toen hij me vertelde dat hij weer hier in Butternut kwam wonen, heb ik voorgesteld om vandaag met z'n drieën te gaan lunchen: mijn moeder, mijn vader en ik. Het punt is alleen dat mijn moeder nog van niets weet. Ze weet wel dat ze met mij gaat lunchen, maar ze weet niet dat hij ook komt.' Lichtelijk buiten adem maakte ze haar verhaal af. 'En daarom is het dus zo belangrijk dat ik op tijd ben.' Ze keek weer op haar horloge. Nog tien minuten te gaan.

'Even voor alle duidelijkheid,' zei Will, die haar weer aankweek. 'Jij hebt je vader gezien sinds hij is vertrokken, maar je moeder niet?'

Daisy knikte.

'En ze heeft hem ook niet gesproken?'

Ze knikte weer.

'En ze weet niet dat ze vandaag met hem gaat lunchen?'

'Dat klopt,' zei Daisy. 'Het is een verrassing.'

‘Een verrassing of een hinderlaag?’ vroeg Will.

‘Een hinderlaag?’ herhaalde Daisy, waarbij ze moeilijk keek. Dat woord stond haar niet aan. ‘Waarom zeg je dat?’

Hij aarzelde. ‘Ach, het is maar een gok, maar als ik het zo hoor, zou je moeder nooit met deze lunch hebben ingestemd als ze geweten had dat je vader ook zou komen.’

‘Dat zou kunnen,’ zei Daisy. Zou kunnen? Zeker weten!

‘Maar toch lijkt het je een goed idee?’

‘Tja...’ zei Daisy, en toen zweeg ze. Ze zweeg omdat die vraag niet eerder bij haar was opgekomen, al was dat niet helemaal waar. Ze had zichzelf die vraag wel gesteld, maar had die niet beantwoord. En dat had ze niet gedaan omdat ze het antwoord wel wist: de lunch was geen goed idee. Het was waarschijnlijk zelfs een heel slecht idee.

‘Hé,’ zei Will. Toen ze zijn kant op keek, zag ze zijn goudbruine ogen op haar rusten. ‘Maak je geen zorgen. Het komt allemaal goed.’

‘Denk je?’

‘Natuurlijk. Het wordt heus niet zoiets als bij zo’n talkshow op tv waar beveiligers de familieleden uit elkaar moeten houden, of wel soms? Je ouders zijn toch niet gewelddadig?’

‘Gewelddadig?’ herhaalde Daisy. ‘Nee, voor zover ik weet niet.’ Haar vader leek haar niet gewelddadig. Haar moeder had door de jaren heen heel wat minpunten van hem opgesomd, maar ze had nooit gezegd dat zijn handen loszaten. Bij haar weten deelde haar moeder ook geen klappen uit. Maar ze stelde wel grenzen en Daisy vroeg zich af of deze lunch haar te ver zou gaan. ‘Ze zullen niet uit elkaar gehouden hoeven worden,’ mompelde ze, meer tegen zichzelf dan tegen Will.

‘Dat is mooi,’ zei Will. ‘Weet je wat nog meer mooi is?’

‘Nou?’

‘Dat ik bijna klaar ben met je auto.’

‘Echt waar?’ vroeg ze, en ze voelde een vlag van dankbaarheid.

Hij knikte.

‘Weet je, ik ken jou van de middelbare school,’ zei ze op eens, en ze liep dichterbij hem toe. Er was namelijk iets aan deze plek – de koelte, het duister, de rust – dat haar bijna dapper maakte. ‘Je zat altijd met je vrienden op de tribune bij het footballveld sigaretten te roken.’

‘Ja, zo was ik toen.’

‘Ben je nu nog zo?’ vroeg ze.

‘Eh, nee,’ zei hij zonder op te kijken. ‘Sinds ik van school ben, heb ik niet meer op de tribune gezeten en ik ben een paar jaar geleden gestopt met roken.’

‘Waarom ben je gestopt?’ vroeg ze met schaamteloze nieuwsgierigheid.

‘Roken is een dure hobby,’ zei hij schouderophalend. ‘Van wat ik hier verdienen kan ik dat niet betalen,’ voegde hij eraan toe terwijl hij om zich heen keek.

‘Dat is mooi,’ zei Daisy. ‘Dat je gestopt bent, bedoel ik,’ voegde ze er vlug aan toe. ‘Natuurlijk niet dat je het je niet kunt veroorloven.’ Ze bloosde, was bang dat ze hem beledigd had. Maar hij leek niet gepikeerd. Ze meende zelfs dat ze zijn mondhoeken omhoog zag krullen van pret.

Ze keek nog wat langer toe terwijl hij aan het werk was en voelde zich gek genoeg op haar gemak met de stilte tussen hen. Ze zag een veeg smeer in zijn nek en overwoog haar arm uit te steken en die met haar vingertoppen weg te vegen. Ze verwierp het idee vrijwel meteen en vroeg zich af hoe ze dat zelfs maar in haar hoofd haalde. Het kwam door de warmte, besloot ze, en ze deed voorzichtig een stap bij hem vandaan.

‘Ik herinner me jou ook,’ zei hij, waarbij hij een blik op haar wierp. ‘Je was toch cheerleader?’

‘Cheerleader? Nee,’ zei Daisy verbijsterd. ‘Ik zat in het volleybalteam.’ Ik was aanvoerder, wilde ze zeggen, maar dat deed ze niet.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Dat is toch hetzelfde?’

‘Nee,’ zei Daisy, die haar armen over elkaar sloeg. ‘Dat is heel iets anders.’

‘Hmm,’ zei hij, en hij onderbrak zijn werkzaamheden lang genoeg om zijn handschoenen uit te trekken. Daisy zag dat hij weer geamuseerd keek. Geamuseerd genoeg om haar te doen vermoeden dat hij heel goed wist dat een cheerleader niet hetzelfde was als een volleybalspeelster. Geamuseerd genoeg om haar te doen vermoeden dat hij haar in de maling nam, sterker nog, dat hij er schik in had haar te plagen.

‘Klaar is Kees,’ zei hij. Hij deed een stap naar achteren en sloeg de motorkap dicht. ‘Normaal gesproken ga ik er een eindje mee rijden om te zien of alles in orde is, maar daar wil je waarschijnlijk niet op wachten.’

‘Inderdaad, daar ga ik niet op wachten,’ zei Daisy, ‘maar toch bedankt.’

‘Graag gedaan,’ zei hij glimlachend. Ze merkte dat hij minder goedlachs was dan zijn collega Jason, maar zijn lach was het wachten waard. Mooie ogen, mooie glimlach, mooie schouders, dacht ze, terwijl ze in gedachten een inventarisatie van Will maakte.

Toen ze doorhad dat hij haar vragend aankeek, bloosde ze. Hij vroeg zich waarschijnlijk af waarom ze naar hem stond te kijken, terwijl ze zogenaamd zo’n haast had. Ze had ook vreselijke haast.

‘Nou, dan ga ik maar,’ zei ze, terwijl ze achterwaarts wegliep.

Hij knikte. ‘Je kunt bij Jason op kantoor afrekenen. Ik zal je auto naar buiten rijden. Succes met de lunch.’

‘Dank je,’ zei ze, en ze draaide zich om. Toen ze de werkplaats uit liep, keek ze op haar horloge. Op dit moment begon de lunch. Ze voelde haar eerdere paniek wegebben. Dat gevoel werd vrijwel direct vervangen door een onheilspellend voorvoel. Ze zouden namelijk zonder haar moeten lunchen.

Jack Keegan zat in zijn pick-uptruck, die in Main Street in Butternut tegenover Pearl's geparkeerd stond, en vroeg zich af of hij gek was. En niet zomaar gek, maar volslagen krankzinnig, de categorie die in aanmerking kwam voor het gekkenhuis, de dwangbuis, de isoleercel. Hoe vielen zijn daden van vandaag anders te verklaren? Hij was terug in het stadje waarvan hij gezworen had er nooit meer te komen. Op advies van zijn dochter, die tot een jaar geleden een vreemde voor hem was geweest. Hij zat te wachten om met zijn ex-vrouw te gaan lunchen en was er vrij zeker van dat die nog steeds een bloedhekel aan hem had.

Maar het werd nog erger, stukken erger. Want Jack, die twee jaar geleden gestopt was met gokken, nam de grootste gok van zijn leven. Hij had besloten weer hier te gaan wonen, in een huisje van een oude vriend van hem – een vroegere drinkmaat – die dat in zijn testament aan Jack had nagelaten. Jack had ontslag genomen bij een olieraffinaderij in Zuid-Dakota, had zijn appartement opgezegd, had al zijn meubels verkocht en had alles weggegeven wat niet in de laadruimte van zijn pick-uptruck paste. Daarna was hij in diezelfde truck gestapt en had bijna achthonderdvijftig kilometer gereden voor deze lunchafspraak.

Hij kon nu niet meer terug, bedacht hij, terwijl hij zijn vingers door zijn haar haalde. Bovendien was er niets om naar terug te keren. Afhankelijk van hoe het straks zou lopen, was het alles of niets.

Ervan uitgaande dat deze lunch zou doorgaan. Daisy en hij hadden om half een voor Pearl's afgesproken en het was nu vijf over half een. Onder normale omstandigheden kon je vijf minuten amper te laat noemen, maar dit waren geen normale omstandigheden. Daar kwam nog bij dat Daisy een maand geleden met het idee van deze lunch was komen aanzetten toen ze elkaar voor het laatst hadden gezien. Ze had hem vorige week een herinnering gemaïld en gisteravond had ze naar

zijn mobiele telefoon gebeld om te bevestigen. En nu was ze te laat? Of kwam ze helemaal niet opdagen? Dat sloeg nergens op. En het was ook niets voor haar.

Er drong zich echter een vervelende gedachte op: stel dat hij Daisy niet goed genoeg kende om te kunnen bepalen of dit wel of niet iets voor haar was. Misschien was ze juist zo iemand die te laat kwam of niet kwam opdagen. Zodra die gedachte bij hem opkwam, verwierp hij die echter. Wat je ook van Jack Keegan kon zeggen – en in de loop der jaren was er heel wat over hem gezegd – hij had mensenkennis. Als dat niet zo was, had hij nooit zo vaak kunnen winnen met pokeren. En dus wist hij dat Daisy haar belofte zou nakomen. Dat zou ze doen. Als ze zei dat ze zou komen, kwam ze ook. Zo was ze nu eenmaal.

Hij pakte zijn mobiele telefoon van de stoel naast hem en toetste haar nummer weer in. Hij kreeg direct de voicemail. Hij sprak geen bericht in, want dat had hij een uur geleden al gedaan nadat hij hier had geparkeerd. Hij verbrak de verbinding en gooide het toestel weer op de stoel. Hij slaakte een zucht, liet zijn vingers weer door zijn haar gaan en probeerde aan iets anders te denken dan deze lunch.

En dus dacht hij in plaats daarvan aan Butternut, in Minnesota, een plaats met twaalfhonderd inwoners. Hij had een hekel aan dit stadje gehad toen hij er wegging, haatte alles daar: de hypocrisie, de bekrompenheid, het gemene geroddel. Het had uiteraard niet geholpen dat veel van die roddels over hem gingen. Toen hij Butternut die ochtend achttien jaar geleden in zijn achteruitkijkspiegel zag verdwijnen, had hij een grimmige voldoening gevoeld. Bekijk het maar, stom stadje. Ik zal hier nooit meer wonen, kom nooit meer terug.

Maar kennelijk werd hem nu een poets gebakken. Te oordelen naar de keurige etalages en geveegde trottoirs in Main Street had Butternut het ook zonder hem gered. Prima gered zelfs. En dan zeggen ze dat het dorpsleven in Amerika instort,

dacht Jack, die naar de bedrijven en winkels keek met hun vrolijk gestreepte luifels en de in felle kleuren geverfde houten bankjes ervoor. Er waren ook om de zoveel meter ouderwetse straatlantaarns waaraan grote hangmanden met bloeiende planten hingen. Bijzonder fraai, dacht Jack. Typisch Butternut.

In tegenstelling tot sommige plaatsen in toeristenregio's, die uitsluitend voor toeristen leken te bestaan, had Butternut meer te bieden dan alleen snoepwinkels en ijssalons. Zo was Johnson's Hardware er nog steeds, een doe-het-zelfzaak die al ruim honderd jaar door dezelfde familie gedreven werd. En je had Butternut Drugs, waar vele generaties tienermeisjes uren hadden rondgehangen bij de lippenstiften en glossy's. En je had de Butternut Variety Store. Het bedrag op het oorspronkelijke bord, 25 cent, was gewijzigd in vanaf 1 dollar.

Uiteraard waren er dingen veranderd. Zelfs Butternut, dat zo ver in het noorden van Minnesota lag dat het uren rijden was naar de dichtstbijzijnde stad, kon niet voorgoed aan verandering ontsnappen. Waar ooit een dameskledingzaak had gezeten, zat nu de Pine Cone Gallery, een galerie annex chique winkel die in Minneapolis-Saint Paul niet zou misstaan.

Het merendeel van de zaken aan Main Street was nog hetzelfde. En geen van die zaken, zo wist Jack, was voor het sociale leven in Butternut zo belangrijk als Pearl's. Hij keek er aandachtig naar vanaf de overkant van de straat. Het zag er nog precies hetzelfde uit: dezelfde rood met wit gestreepte luifel die op en neer danste in het briesje, in de etalage hing nog hetzelfde met de hand beschreven bord met DE BESTE TAART IN DE STAD, dezelfde deurbel tinkelde als er klanten naar binnen of naar buiten gingen. Hij kon niet goed zien hoe het er vanbinnen uitzag, want het middaglicht scheen te fel op de ramen. Maar hij hoefde de binnenkant niet te zien om te weten hoe de rest eruitzag. Dat wist hij uit zijn hoofd. Hij kende elke slijtplek op de linoleum vloer en elke kras op het buffet met formica blad. Niet dat Pearl's slecht onderhouden werd,

zeker niet, maar zijn ex-vrouw, Caroline, hield van zulke dingen. Hij wist dat de hele tent grondig geschrobd, geboend en geveegd werd. Toch zou je wat gebruikssporen zien, maar dat kwam de charme en gezelligheid van het koffietentje alleen maar ten goede.

Hij sloot zijn ogen en stelde zich voor dat hij door de deur naar binnen stapte, langs de leren zitjes bij het raam aan de voorkant liep, langs de kleinere tafels voor twee en vier personen in het midden van het restaurant en door naar het buffet, met de rij chromen krukken die kinderen graag lieten rondraaien als ze erop zaten. Daar, bij het buffet, zag hij Caroline voor zich, met een glimlach op haar gezicht, een pot koffie in haar handen, en dan zou ze zeggen: ‘Hallo, wat mag het zijn?’

Maar hij besepte dat die glimlach niet voor hem bedoeld was. Die was voor een andere klant. En dat gold ook voor de vriendelijke woorden. Want als ze hem zag, zou ze ontzet zijn. Ontzet en boos. En in plaats van te vragen wat het mocht zijn, zou ze waarschijnlijk iets zeggen als: ‘Verdomme, wat doe jij hier?’

Nee, geen verdomme, bedacht hij. Ze zou geen verdomme zeggen, want ze had een hekel aan vloeken. Ze zou een nettere krachtterm gebruiken, maar wel een waardoor direct duidelijk werd dat ze het geen goed idee vond dat hij er was en dat ze hem weg wilde hebben. Hoe eerder, hoe beter. Hij voelde zweetdruppels van zijn slaap naar zijn kaak lopen. Alleen al de gedachte aan haar deed hem letterlijk zweten.

Hij stak zijn hand uit, zette de airconditioning hoger en trok de zonneklep omlaag tegen de felle zon op het middaguur. Het haalde niets uit. Hij keek weer op zijn horloge. Daisy was nu tien minuten te laat.

Hij slikte moeizaam. Hij had een droge keel en zijn mond was zo ruw als schuurpapier. Hij pakte het flesje water uit de drankhouder en zag dat het leeg was. Niet dat het ertoe deed.

Hij wilde geen water maar sterkedrank, een glas single malt whiskey. Hij zag de whiskey al door zijn glas wervelen. De amberkleurige vloeistof was het mooiste wat hij ooit had gezien. Nee, niet het mooiste, corrigeerde hij zichzelf. Het mooiste wat hij ooit had gezien was nu in Pearl's. Zij was de reden dat hij hier was, zat te zweten in de ijselijke kou van zijn airconditioned pick-uptruck. Hij gaf Daisy nog vijf minuten en dan zou hij, met of zonder haar, naar binnen gaan.

Op hetzelfde moment dat Jack Keegan dat besluit nam, zat Caroline Keegan in haar krappe kantoor achter het koffietentje naar een maandelijks bankafschrift te kijken dat voor haar op het bureau lag. Ze had het al aandachtig bekeken, kon zo vertellen wat erop stond, maar ze bleef ernaar staren in de hoop dat de getallen op magische wijze zouden veranderen. Dat gebeurde niet. Ze zuchtte, rekte zich uit en bekeek het opnieuw. Nee, nog steeds hetzelfde. Ze zou die afspraak toch moeten maken, de afspraak met de bank waar ze vreselijk tegen opzag.

Maar nog voor ze kon bellen, ging haar mobiele telefoon. Ze keek op het scherm. Het was Buster, de man met wie ze sinds drie jaar een relatie had. Ze aarzelde en liet het gesprek naar de voicemail gaan, waarna ze zich daar schuldig over voelde. Buster zat er niet mee als ze niet direct opnam en eerlijk gezegd wilde ze dat hij dat soms wel vervelend zou vinden. Dat was niet eerlijk, hield ze zichzelf voor. Hij zat er niet mee omdat hij wist dat ze hem zou terugbellen zodra ze daartoe in de gelegenheid was. En dat zou ze doen. Alleen leek het de laatste tijd steeds lastiger te worden om daar tijd voor vrij te maken. Daar zou ze later over nadenken, besloot ze. Ze scrolde door de bellijst op haar mobiele telefoon om het nummer van de bank te zoeken. Ze werd echter weer gestoord, ditmaal doordat er zacht op de deur werd geklopt.

'Heb je even?' vroeg Frankie, de kok bij Pearl's, nadat hij de

deur net ver genoeg had opengedaan om zijn hoofd naar binnen te steken.

‘Ja, natuurlijk,’ zei ze, al moest ze lichte ergernis onderdrukken toen ze dat zei. Ze ergerde zich niet aan Frankie – de man was een heilige – maar aan het feit dat er elke werkdag continu onderbrekingen waren. Gewoonlijk vond ze dat niet erg, ze vond het zelfs wel leuk, want daardoor verveelde ze zich nooit, maar vandaag lag dat anders. Vandaag moest ze iets doen tegen het probleem dat vanaf haar bureaublad haar aandacht opeiste.

Toch glimlachte ze naar Frankie, terwijl ze hem binnen wenkte en tegelijkertijd het bankafschrift in haar bureaulade opborg.

‘Wat kan ik voor je doen, Frankie?’ vroeg ze toen hij naar binnen stapte en het hele vertrek direct vulde met zijn enorme lijf.

‘Eh, het gaat niet om mij. Het is voor de klanten. Ze klagen, zeuren eigenlijk, dat het te warm is in Pearl’s,’ zei hij op een toon die deed vermoeden dat hij dit onredelijk vond. Frankie was zo loyaal aan Caroline, en aan Pearl’s, dat hij zelfs de onbeduidendste klachten van klanten persoonlijk opvatte. ‘Ik vind het wel meevallen,’ voegde hij eraan toe. ‘We zitten immers in een hittegolf. Wat verwachten ze dan?’

‘Dat ze in een airconditioned ruimte kunnen ontbijten,’ zei Caroline automatisch.

‘Er is airconditioning,’ protesteerde Frankie. ‘Die is alleen oud.’

‘Frankie, oud is zwak uitgedrukt. Die is antiek en moet vervangen worden, dat weten we allebei en nu weten onze klanten het ook.’

Frankie slaakte een diepe zucht en stak zijn enorme handen in de zakken van zijn schort. ‘Wat wil je dat ik tegen hen zeg?’

‘Wie klagen er?’ vroeg ze.

‘Meneer en mevrouw Sylvester en Cliff Donahue.’

Ze fronste haar wenkbrauwen. Dat waren goede klanten. ‘Eh... vergoed hun lunch en zet de ventilatie hoger,’ zei ze. ‘En vraag Jessica om extra ijsklontjes in alle waterglazen te doen.’

Hij knikte, draaide zich om en wilde weggaan.

‘En Frankie? Ik zal aan Bill Schelinger vragen om nog eens naar de airconditioning te kijken. Misschien kan hij er iets aan doen tot ik...’ Haar stem stierf weg. Ze had geen idee of en wanneer ze zich een nieuwe airconditioning zou kunnen veroorloven, want Bill Schelinger had haar al verteld dat zoiets dik tienduizend dollar ging kosten.

‘Maak je geen zorgen,’ zei Frankie, die haar een zeldzame glimlach schonk. ‘Het komt allemaal goed. Wacht maar af.’

‘Bedankt, Frankie,’ zei ze. Daarna zei ze, waarbij ze even haar wenkbrauwen fronste: ‘Is Daisy al terug?’

‘Nog niet.’

‘O, dan is ze laat,’ zei ze, terwijl ze op het klokje op haar bureau keek. ‘Dat is raar, want geloof het of niet, ze wil vandaag hier met mij lunchen. Echt aan een tafeltje. Ik heb het zelfs van haar in mijn agenda moeten zetten.’

‘Dat is leuk,’ zei Frankie. Het was ook leuk, dacht Caroline, maar het was ook raar. Uiteraard lunchten Daisy en zij in de zomer dagelijks bij Pearl’s, maar meestal pakten ze vlug wat te eten tussen de bedrijven door. Vaak ontbrak het aan tijd of was er geen tafeltje vrij om even samen te gaan zitten. Misschien, dacht Caroline nu, probeerde Daisy tijd voor hen samen te maken in een voor de rest hectische zomer. Daar kon ze toch geen bezwaar tegen hebben? Sinds Daisy studeerde, vond Caroline dat ze veel te weinig tijd samen doorbrachten.

‘Goed, ik ga weer aan het werk,’ zei Frankie, en weg was hij. Caroline beet afwezig op haar onderlip en voegde de gebrekkige airconditioning toe aan haar lijstje met zorgen. Ze werd vrijwel direct opnieuw gestoord doordat er weer op de deur werd geklopt.

‘Binnen,’ riep ze. Haar ergernis laaide op door deze nieuwe onderbreking.

De deur ging open en Jessica, de serveerster, stak haar hoofd aarzelend om de deur.

‘Caroline?’

‘Ja, Jessica,’ zei Caroline, die zich mentaal voorbereidde op dit gesprek. Jessica was Daisy’s beste vriendin en hoewel Caroline nooit iets van de vriendschap tussen die twee had begrepen – Daisy was al jaren steeds de beste student en Jessica was een hopeloos warhoofd – probeerde ze die vriendschap te respecteren. Ze had Jessica zes weken geleden als gunst aan Daisy in dienst genomen nadat Jessica van de opleiding tot schoonheidspecialiste was weggestuurd. Daar had Caroline dagelijks spijt van. Natuurlijk, iedereen moest het leren als je net begon als serveerster, maar Jessica leek helemaal niets te leren.

‘Eh, er is een probleem met een klant,’ zei Jessica aarzelend, haar bruine ogen wijd open in haar hartvormige gezicht.

‘Ja, en?’ zei Caroline ongeduldig. Elke minuut dat Jessica hier stond, bediende ze geen klanten.

‘Het is een beetje gênant, maar...’ Ze haalde hulpeloos haar schouders op en frunnikte aan de banden van haar schort.

‘Jessica,’ zei Caroline, die haar ogen sloot en zichzelf dwong om niet boos te worden, ‘het is toch niet weer een van je ex-vriendjes die hier wil eten? Ik heb je namelijk al eerder verteld dat je die net als alle andere klanten gewoon zult moeten bedienen.’ Ze slaakte een diepe zucht, want Jessica’s bediening kenmerkte zich door een consistent niveau van onbekwaamheid.

‘O nee, het is niet een van mijn exen,’ zei Jessica, die een van haar weerbarstige bruine krullen achter haar oor streek. ‘Het is... een ex van jou. En niet zomaar een,’ verduidelijkte ze, waarbij ze zenuwachtig haar gewicht van de ene op de andere voet verplaatste. ‘Het is je ex, je ex-man, bedoel ik. Hij zit aan een van de tafeltjes en zegt dat hij je wil spreken.’

‘Mijn ex-man? Hier?’ zei Caroline, die dit niet kon bevatten. Jessica knikte meelevend. ‘Hmm.’ Maar Caroline gaapte haar alleen maar aan en Jessica, die zich gedwongen voelde meer uitleg te geven, sprak verder: ‘Het ging zo... Ik ging naar die klant toe om zijn bestelling op te nemen. Ik zei dat de dagschotel een hamburger met kaas was, maar hij zei: “Nee, dank je.” Hij wilde geen hamburger met kaas, hij was hier voor jou. Ik zei dat je op kantoor zat en dat ik je alleen mocht storen als het dringend was. Ik zei erbij dat dat vanochtend al drie keer was voorgekomen en dat ik hoopte dat ik dat niet nog een keer zou hoeven doen, want de laatste keer dat ik je stoorde, leek je wat geïrriteerd. Ik vertelde hem dat als ik je nog eens moest storen ik misschien ontslagen zou worden en ik heb het geld hard nodig. En toen zei hij...’

‘Jessica, stop,’ zei Caroline. Haar hersens begonnen weer te werken en haar verstand zei haar dat Jack Keegan hier niet kon zijn. ‘Moet je horen, lieverd, wanneer heeft die man gezegd dat hij mijn ex-man is?’

‘Daar was ik bijna.’

‘Een beetje sneller graag.’

‘Hij zei dat hij me niet in de problemen wilde brengen, maar dat ik tegen je moest zeggen dat Jack Keegan, je ex-man, Daisy’s vader, hier was en dat hij je wilde zien.’

Jack? Hier? Na al die jaren? Caroline schrok niet snel, maar nu deed ze dat wel degelijk. Dit was een grote, onaangename verrassing voor haar.

‘Wat moet ik tegen hem zeggen?’ vroeg Jessica. ‘Ik zal alles zeggen wat je maar wilt, Caroline. Zelfs als het niet waar is. Ik probeer niet te liegen, zeker niet als het om grote dingen gaat, maar bij kleine dingen ligt het anders. Soms moet je wel een beetje liegen, dat kan niet anders, maar...’

‘Jessica, alsjeblieft. Hou even je mond,’ zei Caroline, die stilte nodig had in het kantoor. Ze moest nadenken, en vlug ook.

‘Nee,’ zei ze na een korte stilte.

‘Nee, wat?’

‘Nee, ik wil hem niet zien, Jessica,’ zei ze, omdat ze wist dat dit het enige mogelijke antwoord was op zijn verzoek. ‘Zeg tegen Jack – meneer Keegan – dat hij hier niets te zoeken heeft en dat hij niet zomaar, midden op een werkdag, hier binnen kan lopen. En zeg ook maar dat ik geen idee heb waarom hij hier is en dat hij volgens mij hier niets te zoeken heeft.’

‘Eh, ik weet niet of ik dat allemaal kan onthouden,’ zei Jessica zorgelijk. ‘Moet ik het opschrijven?’

‘Nee,’ snauwde Caroline. ‘Zeg dan maar gewoon tegen hem dat ik hem niet wil zien.’

‘Oké,’ zei Jessica. Ze haastte zich het kantoor uit en sloot de deur achter zich.

Voor Carolines gevoel was ze een minuut later al weer terug, klopte opnieuw op de deur.

‘Ja, Jessica?’

Jessica deed licht buiten adem de deur open. ‘Caroline, ik heb tegen hem gezegd wat ik van je moest zeggen en hij zegt dat hij pas weggaat als hij jou gezien heeft. Hij zei dat hij de hele middag aan dat tafeltje zou blijven zitten als het nodig was.’

‘Zei hij dat echt?’ vroeg Caroline, haar gezicht rood van boosheid.

Jessica knikte zenuwachtig. ‘Zal ik Frankie vragen om hem weg te sturen?’ Zo pakten ze het meestal aan de zeldzame keren dat ze een ongewenste klant in Pearl’s hadden. Dan vroeg Frankie aan de klant of die wilde vertrekken. Meer was niet nodig. Dat mensen naar je luisterden was een van de voordelen als je een meter achtennegtig was en bijna honderdveertig kilo woog.

‘Nee, zeg het niet tegen Frankie,’ zei Caroline. ‘Het is verleidelijk, maar Jack is dapper genoeg – of beter gezegd, stom

genoeg – om tegen Frankie in te gaan en ik wil geen ruzie in de tent. Ik vraag hem zelf wel om te vertrekken.’

Dus ze zou hem weer zien, dacht ze, na achttien jaar. Toen viel haar iets in wat haar mondhoeken omhoog deed krullen tot een glimlach. Ze had zich, nadat hij vertrokken was, vaak afgevraagd wat het verstrijken van de tijd met Jacks uiterlijk had gedaan, en ze vermoedde dat het effect ongunstig zou zijn. Al die jaren van ruig leven zouden hun tol eisen, zelfs bij iemand die zo knap was als Jack. Ze zag hem nu voor zich met een wijkende haargrens, uitpuilende taille en onderkin.

‘Hoe ziet hij eruit?’ vroeg ze opeens aan Jessica. ‘Ziet hij er, je weet wel, slecht uit?’

‘Slecht? Hoe bedoel je?’ Jessica keek haar vragend aan.

‘Nou, slecht als in oud en verlopen. Je weet wel, vlekkerige huid, pafferig. Zoals een man eruitziet na een leven lang vol slechte gewoontes.’

Jessica keek even onthutst en schudde toen haar hoofd. ‘Ik weet natuurlijk niet hoe hij er vroeger uitzag, maar hij ziet er nu goed uit. Werkelijk waar. Toen ik de eerste keer naar zijn tafeltje liep – dat was voordat ik wist dat hij Daisy’s vader was, want nu ik dat weet is het een beetje raar om dat te denken – toen dacht ik: die man is niet van hier. Als hij wel van hier was, zou ik me hem herinneren. Zo veel knappe mannen hebben we hier nou...’

‘Oké, laat maar, Jessica,’ zei Caroline in een vlag van ergernis. ‘Ga maar weer aan het werk. Ik regel het zelf wel met meneer Keegan.’

Jessica knikte en liep al weg, maar Caroline riep haar terug. ‘Waar zit hij, lieverd?’

Jessica dacht na. ‘Volgens mij aan tafel 5. Of tafel 7. Die twee haal ik altijd door elkaar. Het is dat tafeltje...’

‘Laat maar,’ zei Caroline afwezig. ‘Ik vind hem wel.’ Jessica knikte en sloot de deur achter zich. Caroline stond op uit haar

stoel en ging meteen weer zitten. Ze was niet alleen boos, beseftte ze, maar ook zenuwachtig. Dat was ronduit belachelijk. Zij hoefde nergens nerveus over te zijn. Hij was degene die zenuwachtig hoorde te zijn. Hij was hier de indringer, niet zij. En niet Daisy. Daisy! In alle commotie over Jessica's nieuwtje had ze helemaal niet meer aan Daisy gedacht.

Gelukkig was ze laat, dacht ze, toen ze op haar horloge keek. Gelukkig had ze haar vader niet gezien. Nog niet gezien, corrigeerde ze zichzelf. En opeens waren de zenuwen weg, hadden plaatsgemaakt voor pure, blinde woede. Ze schoot bijna uit haar stoel, gooide de kantoordeur open en rende door de smalle gang naar de achteringang van het koffietentje. Dat Jack haar zomaar overviel, dacht ze, terwijl haar gedachten hetzelfde tempo aanhielden als haar lichaam, was tot daar aan toe, maar ze moest niet hebben dat hij dit bij hun dochter deed. Daisy had immers lang geleden al geaccepteerd dat ze alleen in naam een vader had. Ze zat er heus niet op te wachten dat hij opeens opdook, oude wonden openreet en oude herinneringen naar boven bracht.

Caroline duwde de achteringang naar Pearl's open, kwam achter het buffet vandaan en speurde het vertrek af. Daar zat hij, aan tafel 5. Tafel 5, Jessica, dacht ze. Ze klemde haar tanden op elkaar en liep recht op hem af. Hij keek niet op. In plaats daarvan leunde hij ontspannen achterover in zijn stoel, bekeek nonchalant de menukaart en deed alsof het de gewoonste zaak van de wereld was dat hij hier zat en hij alleen maar hoefde te beslissen of hij een clubsandwich met spek, sla en tomaat zou nemen of een met kalkoenfilet.

Toen Caroline bij zijn tafeltje kwam, bleef ze abrupt staan. Ze legde haar handen op het tafelblad en boog zich naar hem toe.

'Jack,' zei ze, waarbij ze geen enkele moeite deed om zachter te praten. 'Wat doe jij verdomme hier?'

Hij leek verbaasd, zelfs ontzet, maar dat duurde maar even. Daarna hervond hij zijn evenwicht, zijn gekmakende evenwicht. ‘Caroline,’ zei hij, en hij legde zijn menukaart neer. ‘Ik kan me niet herinneren dat ik je ooit eerder heb horen vloeken.’

‘Tja, ik kan me niet herinneren dat ik ooit zo’n goede reden heb gehad om te vloeken als nu, Jack,’ zei ze, en ze boog zich wat dichters naar hem toe. ‘Maar daar hoeven we het nu niet over te hebben. Je moet weg voordat Daisy terugkomt. Dat meen ik,’ voegde ze eraan toe. ‘Ze mag je hier vandaag niet zien. Vandaag niet of wanneer dan ook. Is dat duidelijk?’

‘Caroline, rustig,’ zei hij. Maar ze zag even een uitdrukking van bezorgdheid over zijn gezicht trekken.

‘Ik doe niet rustig,’ zei ze, en ze sloeg zo hard met haar vuist op tafel dat de ijsklontjes in Jacks glas met water tinkelden en klanten aan het naburige tafeltje hun vork stilhielden in de lucht en hun gezicht draaiden om naar hen te kijken. Het kon Caroline, doorgaans de volleerde professional, niet schelen of ze een scène schopte.

‘Caroline, het is in orde,’ zei Jack op sussende toon. ‘Ik heb Daisy al gezien. Niet vandaag, maar pasgeleden. Ze weet dat ik hier ben. Ze zou hier ook moeten zijn.’

‘Wat?’ was het enige wat Caroline kon uitbrengen.

‘Moet je horen,’ zei hij bijna vriendelijk. ‘Ga even zitten, dan zal ik alles uitleggen. Dat zal ik althans proberen.’

Caroline, die werktuiglijk bewoog, trok de stoel tegenover hem naar achteren en ging zitten. Niet omdat met hem aan één tafeltje zitten haar een goed idee leek, zeker niet, maar omdat ze op dat moment niets anders kon bedenken om te doen. Ze was eenvoudigweg ontzet.

‘Pardon, juffrouw,’ hoorde ze Jack aan de rand van haar bewustzijn zeggen, ‘kan mevrouw Keegan een glas ijswater krijgen?’ Even later kwam Jessica het glas water brengen. Achter haar doemde Frankie op.

‘Is er een probleem hier?’ vroeg Frankie, die boven hun

tafel uittorende. Caroline nam een slokje water en keek toe hoe Frankie Jack snel opnam. Ze had Frankie dit eerder bij mannen zien doen, met voorspelbare afloop. Ze zag dat Jack zich niet liet intimideren en Frankie met een kille, evenwichtige blik aankeek. Ze wist dat Jack een voortreffelijk pokerspeler was. Wat je verder ook van hem kon zeggen, hij wist hoe hij moest bluffen.

‘Er is geen probleem,’ zei Jack. ‘Ik ga gewoon met mijn ex-vrouw lunchen.’

Er stond verbazing op Frankies gezicht te lezen, wat zelden het geval was. ‘Is hij... Klopt het wat hij zegt?’ vroeg hij, waarbij hij Caroline aankeek.

Ze knikte zonder iets te zeggen.

‘Wil je, eh, dat hij blijft?’ vroeg Frankie.

Ze aarzelde en knikte opnieuw.

‘Oké dan,’ zei Frankie onzeker. ‘Maar laat het me weten als je van gedachten verandert,’ voegde hij eraan toe. Hij keek nog eens kwaad naar Jack en liep weg van het tafeltje. Caroline nipte van haar water en voelde de eerste schrik langzaam verdwijnen. Ze wierp een blik op Jack en voor het eerst die dag zag ze hem, zag ze hem echt.

Er was geen wijkende haargrens, bemerkte ze tot haar spijt, en ook geen uitdijende taille. Geen vlekkerige huid of corpulentie. Jack Keegan was geen steek veranderd. Hij had bijvoorbeeld nog een flinke bos bruin, warrig haar, en zo te zien zou hij dat nog wel een tijdje houden. En zijn donkerblauwe ogen waren feller en helderder dan ze hoorden te zijn, zeker als je bedacht hoe weinig deze man sliep en hoeveel tijd hij in donkere, rokerige ruimtes doorbracht. Daar kwam nog bij dat hij een gezond bruin kleurtje had en een magere, atletische bouw. Ja, zijn uiterlijk viel haar vies tegen. Maar ze troostte zichzelf met de gedachte dat ze, in tegenstelling tot Jessica, voldoende van Jack Keegan wist om de glans van dat knappe uiterlijk te doen verflauwen.

Hij keek haar aan, nu ze naar hem keek, en haalde verontschuldigend zijn schouders op. ‘Misschien is dit een vergissing,’ zei hij. ‘Ik weet het niet. Volgens mij dacht Daisy – nee, ik weet dat ze dat dacht – dat dit de enige manier was om ons drieën bij elkaar te krijgen. Laten we eerlijk zijn, als je had geweten dat ik zou komen, was je weggevlucht.’

‘Verdomme, nou en of ik dat had gedaan,’ antwoordde Caroline meteen.

Jacks mondhoeken krulden omhoog. ‘Nu vloek je alweer, Caroline. Dat zijn al twee vloeken meer dan ik je in al die tijd dat we getrouwd waren heb horen zeggen.’

Caroline negeerde die opmerking. Ze merkte dat ze langzaam weer helder kon nadenken. Hoe boos ze ook was dat hij hiernaartoe was gekomen, er waren toch dingen die ze van hem wilde weten. ‘Jack,’ zei ze, in de wetenschap dat Daisy elk moment kon binnenkomen, ‘wanneer heeft Daisy contact met je opgenomen?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Daisy heeft geen contact met mij gezocht, Caroline, het ging van mij uit.’

‘Echt waar?’ Haar ogen werden groot van verbazing en vernauwden zich toen achterdochtig tot spleetjes. ‘Waarom, Jack?’

‘Waarom? Ze is mijn dochter, Caroline. Moet ik een reden hebben om haar weer te willen zien?’

‘Ja, als je bijna twintig jaar gewacht hebt om dat te doen wel,’ zei ze.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Dat ben ik niet met je eens. Er is immers geen verjaringstermijn voor een ouder zijn.’

‘Misschien niet, maar vind je het niet wat laat om die rol nu alsnog te gaan spelen?’

Hij haalde opnieuw zijn schouders op. ‘Ik laat het aan Daisy over om te beslissen of het te laat is of niet.’

Ze zuchtte geërgerd. Ze draaiden eromheen. Ze wilde, nee moest, meer informatie van hem krijgen.

‘Hoe ben je met haar in contact gekomen, Jack?’ vroeg ze, en ze klemde haar tanden op elkaar.

‘Op internet gezocht,’ zei hij schaapachtig. ‘Haar naam werd genoemd in een studentenkrant. Haar volleybalteam van de universiteit was kampioen geworden. Ik bedacht dat als ze op de University of Minnesota zat, ze waarschijnlijk in Minneapolis woonde. Ik heb haar telefoonnummer opgezocht, heb haar gebeld en gevraagd of ze koffie met me wilde drinken.’

‘Hoe lang is dat geleden?’

‘Een jaar.’

‘En dat is de laatste keer dat je haar hebt gezien?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, ik heb haar sindsdien elke maand gezien. De laatste keer was een paar weken geleden.’

‘Wat?’ zei ze, terwijl ze dit allemaal probeerde te bevatten. Ze schudde haar hoofd. ‘Dat geloof ik niet, Jack. Dat kan ik gewoon niet geloven.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat de Daisy die ik ken zo iets nooit voor me zou verzwijgen. Niet een heel jaar. Zeker niet omdat we nooit geheimen voor elkaar hebben gehad.’ Op het moment dat ze dat zei, besepte ze echter dat dit niet waar was. Ze had nu een geheim voor Daisy, een geheim dat ze zojuist achter slot en grendel in de lade van haar bureau op kantoor had opgeborgen. Wie weet had Daisy ook wel geheimen voor haar, bedacht ze, zeker nu ze al drie jaar op de universiteit zat en niet meer thuis woonde.

Ze keek toe hoe Jack een slokje water nam. Hij leek zich slecht op zijn gemak te voelen, wat in het verleden zelden was voorgekomen, en dat deed haar goed. Tot op zekere hoogte.

‘Op den duur zou Daisy het je wel verteld hebben,’ zei hij voorzichtig. ‘Ik denk dat ze bang was dat je van streek zou raken als je wist dat ze mij af en toe zag.’

‘Dat is belachelijk,’ zei Caroline koppig. ‘Daisy is volwassen. Ze mag afspreken met wie ze wil. Daar heeft ze mijn goedkeuring niet voor nodig.’

‘Misschien niet, maar ze zou wel willen dat het je goedkeuring had. En die zou ze in dit geval niet krijgen, of wel soms?’

Het lag op het puntje van Carolines tong om nee te zeggen, maar ze deed er het zwijgen toe.

‘Maar goed, we zijn hier nu,’ zei Jack luchtig. ‘Het enige wat ontbreekt is onze dochter. Die is aan de late kant. Als ze er straks is, Caroline, vind ik dat we allebei ons best moeten doen om beleefd te zijn. Vind je ook niet?’

Ze wierp een geïrriteerde blik op Jack. Sinds wanneer speelde hij de rol van volwassene in hun relatie? Maar hij had wel een punt. ‘Oké, prima,’ zei ze. ‘Dat zal wel lukken. Beleefd zijn, bedoel ik. Het gaat maar om één keer lunchen. En je moet waarschijnlijk terug naar... Wat was het ook alweer? Elk Point in Zuid-Dakota? Dat is best een eind rijden, niet dan?’

‘Ik ga niet terug,’ zei hij, en hij wierp een behoedzame blik op haar. ‘Ik blijf hier, Caroline. In Butternut. Toen Wayland een paar jaar geleden overleed, heeft hij me zijn huisje nagelaten. Daar ga ik wonen en ik ga het opknappen, in elk geval in de nabije toekomst.’ Hij glimlachte even en voegde eraan toe: ‘Ze zullen dat bord van BUTTERNUT, 1200 INWONERS moeten veranderen in BUTTERNUT, 1201 INWONERS.’

Caroline keek hem aan, was voor de derde keer die dag sprakeloos. Net op dat moment verscheen Daisy. Ze verontschuldigde zich, schaamde zich en hijgde. Haar roodblonde haar zat in de war en een van de veters van haar All Stars zat los.

‘Het spijt me ontzettend,’ zei ze, en ze ging op de derde stoel aan tafel zitten. ‘Autopech, mama. Kapotte ventilatorriem. Mijn telefoon was leeg en...’ Ze maakte de zin niet af, liet haar blik langzaam van Caroline naar Jack glijden en weer

terug. ‘Maar goed, wat heb ik gemist?’ Ze stelde de vraag op zo’n manier dat wel duidelijk was dat ze dat eigenlijk niet wilde weten.